

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (czwarta izba)

z dnia 16 września 2021 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Przedstawiciele handlowi działający na własny rachunek – Dyrektywa 86/653/WE – Artykuł 1 ust. 2 – Pojęcie „przedstawiciela handlowego” – Dostarczanie klientom oprogramowania informatycznego drogą elektroniczną – Udzielenie bezterminowej licencji na korzystanie – Pojęcia „sprzedaży” i „towarów”

W sprawie C-410/19

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Supreme Court of the United Kingdom (sąd najwyższy Zjednoczonego Królestwa) postanowieniem z dnia 22 maja 2019 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 27 maja 2019 r., w postępowaniu:

The Software Incubator Ltd

przeciwko

Computer Associates UK Ltd,

TRYBUNAŁ (czwarta izba),

w składzie: M. Vilaras, prezes izby, N. Piçarra, D. Šváby, S. Rodin i K. Jürimäe (sprawozdawczynie), sędziowie,

rzecznik generalny: E. Tanchev,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi, które przedstawili:

- w imieniu The Software Incubator Ltd – O. Segal, QC, oraz E. Meleagros, solicitor,
- w imieniu Computer Associates (UK) Ltd – J. Dhillon, QC, D. Heaton, barrister, oraz C. Hopkins i J. Mash, solicitors,
- w imieniu rządu niemieckiego – J. Möller, M. Hellmann i U. Bartl, w charakterze pełnomocników,

* Język postępowania: angielski.

– w imieniu Komisji Europejskiej – L. Armati oraz L. Malferrari, w charakterze pełnomocników,
po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 17 grudnia 2020 r.,
wydaje następujący

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 1 ust. 2 dyrektywy Rady 86/653/EWG z dnia 18 grudnia 1986 r. w sprawie koordynacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do przedstawicieli handlowych działających na własny rachunek (Dz.U. 1986, L 382, s. 17).
- 2 Wniosek ten został przedstawiony w ramach sporu między The Software Incubator Ltd a Computer Associates (UK) Ltd (zwaną dalej „Computer Associates”), dotyczącego zapłaty odszkodowania w wyniku rozwiązania umowy łączącej te dwie spółki.

Ramy prawne

Prawo Unii

Umowa o wystąpieniu

- 3 Decyzją Rady (UE) 2020/135 z dnia 30 stycznia 2020 r. w sprawie zawarcia Umowy o wystąpieniu Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej z Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej (Dz.U. 2020, L 29, s. 1; zwanej dalej „umową o wystąpieniu”) Rada Unii Europejskiej zatwierdziła w imieniu Unii Europejskiej i Europejskiej Wspólnoty Energii Atomowej umowę o wystąpieniu, która została załączona do tej decyzji.
- 4 Artykuł 86 umowy o wystąpieniu, zatytułowany „Sprawy zawisłe przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej”, przewiduje w ust. 2 i 3:

„2. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej pozostaje właściwy do wydawania orzeczeń w trybie prejudycjalnym na wnioski sądów Zjednoczonego Królestwa złożone przed zakończeniem okresu przejściowego.

3. Na użytek niniejszego rozdziału uznaje się, że postępowania zostały wszczęte przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej, a wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym zostały złożone w dniu wpisania do rejestru dokumentu wszczynającego postępowanie przez sekretariat Trybunału Sprawiedliwości [...]”.
- 5 Zgodnie z art. 126 umowy o wystąpieniu okres przejściowy rozpoczął się w dniu wejścia w życie tej umowy i zakończył się w dniu 31 grudnia 2020 r.

Dyrektywa 86/653

6 Motywy drugi i trzeci dyrektywy 86/653 stanowią:

„różnice w zakresie krajowych ustawodawstw dotyczących przedstawicielstwa handlowego wyraźnie oddziałują na warunki konkurencji oraz wykonywania takiej działalności wewnątrz [Unii Europejskiej], mają też negatywny wpływ na zakres ochrony przedstawicieli handlowych w ich stosunkach ze zleceniodawcami oraz na bezpieczeństwo transakcji handlowych; ponadto różnice te znacznie utrudniają zawieranie i wykonywanie umów agencyjnych między zleceniodawcą a przedstawicielami handlowymi, którzy prowadzą swą działalność w różnych państwach członkowskich;

obrót towarowy między państwami członkowskimi odbywa [powinien odbywać] się w warunkach odpowiadających warunkom jednolitego rynku, dlatego też w zakresie niezbędnym dla właściwego funkcjonowania wspólnego rynku wymagane jest zbliżenie systemów prawnych państw członkowskich; zasady dotyczące kolizji przepisów prawnych w zakresie przedstawicielstwa handlowego nie usuną wspomnianych niezgodności, nawet gdyby zostały one ujednoczone, a tym samym, bez względu na istnienie tych zasad, proponowana harmonizacja jest niezbędna”.

7 Artykuł 1 tej dyrektywy przewiduje:

„1. Środki harmonizujące określone niniejszą dyrektywą dotyczą przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich regulujących stosunki prawne między przedstawicielami handlowymi a ich zleceniodawcami.

2. Do celów niniejszej dyrektywy »przedstawiciel handlowy« oznacza pośrednika pracującego na własny rachunek, któremu powierzono stałe pośredniczenie przy sprzedaży lub kupnie towarów na rzecz innej osoby, zwanej dalej »zleceniodawcą«, lub zawieranie transakcji w imieniu i na rachunek zleceniodawcy.

3. W rozumieniu niniejszej dyrektywy przedstawicielem handlowym nie jest w szczególności:

- osoba, która jako organ upoważniona jest do zaciągania zobowiązań wiążących spółkę lub zrzeczenie,
- wspólnik, który na podstawie przepisów prawnych uprawniony jest do zaciągania zobowiązań wiążących innych wspólników,
- zarządca przymusowy, sądowy zarządca majątku, likwidator lub syndyk masy upadłości”.

8 Artykuł 2 ust. 1 tej dyrektywy stanowi:

Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do:

- przedstawicieli handlowych, którzy nie otrzymują wynagrodzenia za swoją działalność,
- przedstawicieli handlowych działających na giełdach towarowych lub na rynku towarowym, lub

– organu pod nazwą »Crown Agents for Overseas Governments and Administrations«, ustanowionego w Zjednoczonym Królestwie na podstawie ustawy o »Crown Agents« z 1979 r., lub jego filii”.

9 Artykuł 3 tej dyrektywy stanowi:

„1. Przedstawiciel handlowy, wykonując swoją działalność, musi realizować interesy zleceniodawcy oraz postępować sumiennie i zgodnie z zasadą dobrej wiary.

2. Przedstawiciel handlowy musi w szczególności:

- a) w należyty sposób angażować się w pośredniczenie oraz w miarę potrzeb zawieranie powierzonych mu transakcji;
- b) przekazywać zleceniodawcy niezbędne dostępne mu informacje;
- c) wykonywać stosowne polecenia wydawane przez zleceniodawcę”.

10 Artykuł 4 ust 2 dyrektywy 86/653 przewiduje:

„Zleceniodawca musi w szczególności:

- a) dostarczać swojemu przedstawicielowi handlowemu niezbędne dokumenty dotyczące danych towarów;
- b) uzyskiwać dla swojego przedstawiciela handlowego informacje niezbędne do wykonywania umowy agencyjnej oraz w szczególności zawiadamiać go w stosownym terminie, gdy może on przewidzieć, że wielkość transakcji handlowych będzie znacznie mniejsza, niż przedstawiciel handlowy mógłby w normalnych okolicznościach oczekiwać”.

11 Artykuł 6 ust. 1 tej dyrektywy stanowi:

„W razie braku odpowiedniej umowy między stronami oraz bez uszczerbku dla zastosowania obligatoryjnych [bezwzględnie obowiązujących] przepisów państw członkowskich o poziomie wynagrodzenia przedstawicielowi handlowemu należy się wynagrodzenie przyjęte zwyczajowo w miejscu, w którym prowadzi on swoją działalność, odnośnie do pośredniczenia w obrocie towarów będących przedmiotem umowy agencyjnej. W przypadku braku takiej zwyczajowej praktyki przedstawicielowi handlowemu należy się stosowne wynagrodzenie, z uwzględnieniem wszystkich elementów danej transakcji”.

Prawo Zjednoczonego Królestwa

- 12 Dyrektywa 86/653 została transponowana do krajowego porządku prawnego Zjednoczonego Królestwa przez Commercial Agents (Council Directive) Regulations 1993 [rozporządzenie z 1993 r. transponujące dyrektywę Rady w sprawie przedstawicieli handlowych (Instrumenty ustawowe 1993/3053)]. Artykuł 2 ust. 1 tego rozporządzenia stanowi:

„W rozumieniu niniejszego rozporządzenia:

»przedstawiciel handlowy« oznacza pośrednika pracującego na własny rachunek, który posiada stałe umocowanie do negocjowania sprzedaży lub kupna towarów na rzecz innej osoby (»zleceniodawcy«) lub negocjowania i dokonywania sprzedaży lub kupna towarów na rzecz i w imieniu zleceniodawcy [...]”.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

- 13 Computer Associates jest spółką, która sprzedaje oprogramowanie do automatyzacji aplikacji serwisowej, mające na celu rozmieszczenie i zarządzanie aplikacjami za pośrednictwem centrum danych (zwane dalej „spornym oprogramowaniem”). Celem tego oprogramowania jest automatyczne koordynowanie i realizowanie procesu wdrażania i wprowadzania aktualizacji innych aplikacji w różnych środowiskach operacyjnych w obrębie dużych instytucji, takich jak na przykład banki lub zakłady ubezpieczeń, tak aby aplikacje bazowe były w pełni zintegrowane ze środowiskiem operacyjnym oprogramowania.
- 14 Computer Associates udzielała swoim klientom drogą elektroniczną licencji na korzystanie ze spornego oprogramowania na określonym terytorium dla dozwolonej liczby użytkowników końcowych.
- 15 Udzielenie licencji na to oprogramowanie uzależnione było od spełnienia obowiązków, zgodnie z którymi klient nie miał w szczególności prawa dostępu do nieautoryzowanej części wspomnianego oprogramowania, do dokonywania jego dekompilacji lub jego zmian, do jego wypożyczania, przekazywania, przenoszenia praw do oprogramowania lub udzielania na nie sublicencji.
- 16 Z informacji dostarczonych przez sąd odsyłający wynika, że licencja na korzystanie z oprogramowania, o którym mowa, mogła zostać przyznana albo bezterminowo, albo na czas ograniczony. W przypadku rozwiązania umowy z powodu istotnego uchybienia, które można było przypisać drugiej stronie, lub z powodu jej niewypłacalności oprogramowanie to powinno zostać zwrócone Computer Associates, usunięte lub zniszczone przez klienta. W praktyce większość licencji była udzielana bezterminowo. Computer Associates zachowywała w tym względzie wszystkie prawa, a mianowicie w szczególności prawo autorskie, tytuły prawne, prawa ochronne z patentów i znaków towarowych oraz wszelkie inne korzyści majątkowe związane ze wspomnianym oprogramowaniem.
- 17 W dniu 25 marca 2013 r. Computer Associates zawarła umowę z The Software Incubator. Zgodnie z pkt 2.1 tej umowy ta ostatnia spółka działała na rachunek Computer Associates w celu kontaktowania się z potencjalnymi klientami w Zjednoczonym Królestwie i w Irlandii na potrzeby „promocji, wprowadzania do obrotu i sprzedaży [spornego oprogramowania]”. Zgodnie ze

wspomnianą umową obowiązki The Software Incubator ograniczały się do promocji i sprzedaży tego oprogramowania. The Software Incubator nie była uprawniona do przenoszenia prawa własności tego oprogramowania.

- 18 Pismem z dnia 9 października 2013 r. Computer Associates rozwiązała umowę zawartą z The Software Incubator.
- 19 The Software Incubator wniosła pozew o odszkodowanie na podstawie przepisów uregulowania krajowego transponującego dyrektywę 86/653 przeciwko Computer Associates do High Court of Justice (England & Wales), Queen’s Bench Division [wysokiego trybunału (Anglia i Walia), wydział Queen’s Bench (Zjednoczone Królestwo)]. Computer Associates zakwestionowała zakwalifikowanie jej stosunku z Software Incubator jako umowy przedstawicielstwa handlowego, podnosząc, że dostarczenie drogą elektroniczną oprogramowania komputerowego do klienta, które wiąże się z udzieleniem bezterminowej licencji na korzystanie z tego oprogramowania, nie stanowi „sprzedaży towarów” w rozumieniu art. 1 ust. 2 tej dyrektywy.
- 20 Wyrokiem z dnia 1 lipca 2016 r. High Court of Justice (England & Wales), Queen’s Bench Division [wysoki trybunał (Anglia i Walia), wydział Queen’s Bench] uwzględnił żądanie The Software Incubator i zasądził na rzecz tej spółki kwotę 475 000 funtów szterlingów (GBP) (około 531 000 EUR) tytułem odszkodowania. Sąd ten uznał w tym kontekście, że „sprzedaż towarów” w rozumieniu rozporządzenia 1993/3053 odsyłała do autonomicznej definicji, która powinna zawierać dostawę oprogramowania.
- 21 Computer Associates wniosła apelację od tego wyroku do Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) [sądu apelacyjnego (Anglia i Walia) (wydział cywilny), Zjednoczone Królestwo]. Wyrokiem z dnia 19 marca 2018 r. sąd ten orzekł, że oprogramowanie dostarczane klientowi drogą elektroniczną nie stanowi „towaru” w rozumieniu art. 1 ust. 2 dyrektywy 86/653, zgodnie z jego wykładnią dokonaną przez Trybunał. Uznał on, że The Software Incubator nie miała statusu przedstawiciela handlowego w rozumieniu rozporządzeń i oddalił jej powództwo o odszkodowanie.
- 22 Software Incubator zaskarżyła to orzeczenie do Supreme Court of the United Kingdom (sądu najwyższego Zjednoczonego Królestwa).
- 23 Sąd ten zwraca się do Trybunału o dokonanie wykładni art. 1 ust. 2 dyrektywy 86/653, która jest mu niezbędna dla ustalenia, czy pojęcie „przedstawiciela handlowego”, któremu powierzono negocjowanie „sprzedaży towarów”, ma zastosowanie w przypadku dostarczania klientowi oprogramowania komputerowego, z którego korzystanie jest regulowane bezterminową licencją, drogą elektroniczną.
- 24 W tych okolicznościach Supreme Court of the United Kingdom (sąd najwyższy Zjednoczonego Królestwa) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:
  - „1) Czy kopia oprogramowania komputerowego, która jest dostarczana klientom zleceniodawcy drogą elektroniczną, a nie na trwałym nośniku, stanowi »towa« w znaczeniu, w jakim ów termin występuje w definicji przedstawiciela handlowego zawartej w art. 1 ust. 2 dyrektywy [86/653]?

- 2) Czy w sytuacji, w której oprogramowanie komputerowe jest dostarczane klientom zlecniodawcy w drodze udzielenia klientowi bezterminowej licencji na korzystanie z kopii owego oprogramowania komputerowego, taka czynność stanowi »sprzedaż towarów« w znaczeniu, w jakim to pojęcie występuje w definicji przedstawiciela handlowego zawartej w art. 1 ust. 2 dyrektywy [86/653]?”.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

- 25 Na wstępie należy stwierdzić, że z art. 86 ust. 2 umowy o wystąpieniu, która weszła w życie w dniu 1 lutego 2020 r., wynika, że Trybunał pozostaje właściwy do orzekania w trybie prejudycjalnym w przedmiocie wniosków sądów Zjednoczonego Królestwa złożonych przed końcem okresu przejściowego, określonego na dzień 31 grudnia 2020 r., co ma miejsce w przypadku niniejszego wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym.
- 26 Poprzez swoje pytania, które należy rozpatrzyć łącznie, sąd odsyłający dąży zasadniczo do ustalenia, czy pojęcie „sprzedaży towarów”, o którym mowa w art. 1 ust. 2 dyrektywy 86/653, należy interpretować w ten sposób, że może ono obejmować dostarczenie klientowi drogą elektroniczną, w zamian za zapłatę ceny, oprogramowania komputerowego, jeżeli dostawie tej towarzyszy udzielenie bezterminowej licencji na korzystanie z tego oprogramowania.
- 27 W tym względzie art. 1 ust. 2 dyrektywy 86/653 definiuje „przedstawiciela handlowego” jako pośrednika pracującego na własny rachunek, któremu powierzono stałe pośredniczenie przy sprzedaży lub kupnie towarów na rzecz innej osoby, zwanej dalej „zlecniodawcą”, lub zawieranie transakcji w imieniu i na rachunek zlecniodawcy.
- 28 Przepis ten ustanawia zatem trzy przesłanki, które są zarazem konieczne i wystarczające do tego, aby dana osoba mogła zostać zakwalifikowana jako „przedstawiciel handlowy”. Po pierwsze, osoba ta musi posiadać status niezależnego pośrednika. Po drugie, powinna ona być związana umownie w sposób trwały ze zlecniodawcą. Po trzecie, musi prowadzić działalność polegającą albo na negocjowaniu sprzedaży lub zakupu towarów dla zlecniodawcy, albo na negocjowaniu i zawieraniu tych transakcji w jego imieniu i na jego rachunek (wyrok z dnia 21 listopada 2018 r., Zako, C-452/17, EU:C:2018:935, pkt 23).
- 29 W niniejszej sprawie przedmiotem sporu jest jedynie trzecia z tych przesłanek, w zakresie, w jakim dotyczy ona negocjowania „sprzedaży towarów” dla zlecniodawcy. W tym względzie należy stwierdzić, że dyrektywa 86/653 nie definiuje pojęcia „sprzedaży rzeczy ruchomych” i nie dokonuje żadnego odesłania do prawa krajowego w odniesieniu do znaczenia, jakie należy nadać temu pojęciu.
- 30 W takiej sytuacji pojęciu „sprzedaży towarów” należy nadać w całej Unii Europejskiej autonomiczną i jednolitą wykładnię, z uwzględnieniem wymogów związanych z jednolitym stosowaniem prawa Unii w związku z zasadą równości. Pojęcie to stanowi zatem autonomiczne pojęcie prawa Unii, którego zakres nie może być określony poprzez odniesienie do pojęć znanych prawu państw członkowskich lub klasyfikacji dokonanych na płaszczyźnie krajowej [zob. analogicznie wyrok z dnia 9 lipca 2020 r., RL (Dyrektywa w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach), C-199/19, EU:C:2020:548, pkt 27 i przytoczone tam orzecznictwo].

- 31 Z tego tytułu należy przypomnieć, że ustalenie znaczenia i zakresu pojęć, których definicji prawo Unii nie zawiera, należy dokonywać zgodnie z ich zwykłym znaczeniem w języku potocznym, przy jednoczesnym uwzględnieniu kontekstu, w jakim zostały użyte, i celów uregulowania, którego są częścią (wyrok z dnia 4 czerwca 2020 r., Trendsetteuse, C-828/18, EU:C:2020:438, pkt 26 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 32 To właśnie w świetle tych elementów należy ustalić, czy pojęcie „sprzedaży towarów” zawarte w art. 1 ust. 2 dyrektywy 86/653 może obejmować dostarczenie klientom, w zamian za zapłatę ceny, oprogramowania informatycznego drogą elektroniczną, jeżeli dostawie tej towarzyszy udzielenie bezterminowej licencji na korzystanie z tego oprogramowania.
- 33 Jeżeli chodzi o treść tego przepisu, to należy zauważyć, że odsyła on w sposób ogólny do pojęcia „sprzedaży towarów”, nie definiując pojęć „sprzedaży” lub „towarów”, ponieważ te ostatnie pojęcia nie zostały zresztą zdefiniowane w żadnym innym przepisie tej dyrektywy.
- 34 W pierwszej kolejności, jeżeli chodzi o pojęcie „towarów”, zgodnie z orzecznictwem Trybunału pojęcie to oznacza produkty, których wartość może być wyrażona w pieniądzu i które jako takie mogą stanowić przedmiot transakcji handlowych (zob. podobnie wyrok z dnia 26 października 2006 r., Komisja/Grecja, C-65/05, EU:C:2006:673, pkt 23 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 35 Wynika z tego, że wspomniany termin, ze względu na jego ogólną definicję, może obejmować oprogramowanie informatyczne, takie jak sporne oprogramowanie, o ile ma ono wartość handlową i może być przedmiotem transakcji handlowej.
- 36 Ponadto należy uściślić, że oprogramowanie może zostać zakwalifikowane jako „towar” niezależnie od tego, czy jest ono dostarczane na nośniku materialnym, czy też, tak jak w niniejszym przypadku, drogą elektroniczną, poprzez jego pobranie.
- 37 Z jednej strony bowiem, jak zauważył rzecznik generalny w pkt 55 opinii, użycie terminu „towary” w różnych wersjach językowych dyrektywy 86/653 nie wskazuje na żadne rozróżnienie w zależności od materialnego lub niematerialnego charakteru danego towaru.
- 38 Z drugiej strony Trybunał orzekł już, że z gospodarczego punktu widzenia sprzedaż programu komputerowego płycie CD-ROM lub na DVD i sprzedaż takiego programu poprzez pobranie z Internetu są podobne, ponieważ metoda przekazania on-line jest funkcjonalnym odpowiednikiem dostawy nośnika materialnego (wyrok z dnia 3 lipca 2012 r., UsedSoft, C-128/11, EU:C:2012:407, pkt 61).
- 39 W związku z tym pojęcie „towarów” w rozumieniu art. 1 ust. 2 dyrektywy 86/653 może obejmować oprogramowanie informatyczne, niezależnie od nośnika, na którym oprogramowanie to jest dostarczane.
- 40 W drugiej kolejności – sprzedaż jest umową, w której jedna strona przenosi na drugą, w zamian za zapłatę ceny, prawo własności do należącego do niej dobra materialnego lub niematerialnego (wyrok z dnia 3 lipca 2012 r., UsedSoft, C-128/11, EU:C:2012:407, pkt 42).
- 41 W szczególnym przypadku sprzedaży kopii oprogramowania Trybunał orzekł, że pobranie kopii programu komputerowego i zawarcie związanej z nią umowy licencji na korzystanie są ze sobą nierozdzielnie powiązane. W rzeczywistości bowiem pobranie kopii programu komputerowego

jest pozbawione użyteczności, jeśli posiadacz tej kopii nie może z niej korzystać. Te dwie transakcje należy zatem dla potrzeb ich kwalifikacji prawnej zbadać łącznie (zob. podobnie wyrok z dnia 3 lipca 2012 r., *UsedSoft*, C-128/11, EU:C:2012:407, pkt 44).

- 42 W ten sposób Trybunał uznał, że udostępnienie kopii oprogramowania komputerowego w drodze jego pobrania oraz zawarcie powiązanej z nią umowy licencji na korzystanie mają na celu umożliwienie bezterminowego korzystania ze wspomnianej kopii przez klientów w zamian za zapłatę ceny mającej umożliwić podmiotowi praw autorskich uzyskanie wynagrodzenia odpowiadającego wartości gospodarczej kopii dzieła, którego jest on właścicielem, z czym wiąże się przeniesienie prawa własności tej kopii (zob. podobnie wyrok z dnia 3 lipca 2012 r., *UsedSoft*, C-128/11, EU:C:2012:407, pkt 45, 46).
- 43 W konsekwencji, z uwagi na brzmienie art. 1 ust. 2 dyrektywy 86/653, należy uznać, że dostarczenie klientowi, w zamian za zapłatę ceny, oprogramowania komputerowego drogą elektroniczną, jeżeli dostawie tej towarzyszy udzielenie bezterminowej licencji na korzystanie z tego oprogramowania, może być objęte zakresem pojęcia „sprzedaży towarów” w rozumieniu tego przepisu.
- 44 Wykładnię tę potwierdza kontekst, w jaki wpisuje się ten artykuł.
- 45 Otóż art. 1 ust. 3 i art. 2 dyrektywy 86/653 przewidują pewne wyraźnie określone wyłączenia w odniesieniu do, odpowiednio, pojęcia „przedstawiciela handlowego” i zakresu stosowania tej dyrektywy (wyrok z dnia 21 listopada 2018 r., *Zako*, C-452/17, EU:C:2018:935, pkt 40).
- 46 Jednak żadne z tych wyłączeń nie dotyczy charakteru „sprzedaży towarów” będącej przedmiotem działalności „przedstawiciela handlowego”, o której mowa w art. 1 ust. 2 rzeczony dyrektywy.
- 47 Ponadto, jak zasadniczo wskazał rzecznik generalny w pkt 66 i 67 opinii, „sprzedaż towarów” tego rodzaju co opisana w pkt 43 niniejszego wyroku ani nie sprzeciwia się temu, aby prawa i obowiązki spoczywające, odpowiednio, na przedstawicielu handlowym i zleceniodawcy były wykonywane zgodnie z przepisami art. 3–5 dyrektywy 86/653, ani temu, aby przedstawiciel handlowy otrzymywał wynagrodzenie zgodne z postanowieniami art. 6 tej dyrektywy.
- 48 Wreszcie wykładnię tę potwierdzają również cele dyrektywy 86/653, która zmierza, zgodnie z jej motywami drugim i trzecim, do ochrony przedstawicieli handlowych w ich stosunkach ze zleceniodawcami, zwiększenia bezpieczeństwa transakcji gospodarczych i ułatwienia obrotu towarowego pomiędzy państwami członkowskimi przez zbliżenie ich systemów prawnych w dziedzinie przedstawicielstwa handlowego (zob. podobnie wyrok z dnia 21 listopada 2018 r., *Zako*, C-452/17, EU:C:2018:935, pkt 26 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 49 W tym względzie skuteczność ochrony przyznanej przez dyrektywę 86/653 byłaby zagrożona, gdyby dostawa oprogramowania na warunkach, o których mowa w pkt 43 niniejszego wyroku, była wyłączona z zakresu pojęcia „sprzedaży towarów” w rozumieniu art. 1 ust. 2 tej dyrektywy.
- 50 Taka wykładnia wspomnianego przepisu wyłączałaby bowiem z zakresu tej ochrony osoby wykonujące za pomocą nowoczesnych środków technologicznych zadania porównywalne z zadaniami wykonywanymi przez przedstawicieli handlowych, których zadanie polega na sprzedaży towarów materialnych, w szczególności poprzez poszukiwanie klientów i akwizycję.

- 51 Z ogółu powyższych rozważań wynika, iż na przedstawione pytania trzeba odpowiedzieć, że pojęcie „sprzedaży towarów”, o którym mowa w art. 1 ust. 2 dyrektywy 86/653, należy interpretować w ten sposób, że może ono obejmować dostarczanie klientom, w zamian za zapłatę ceny, oprogramowania komputerowego drogą elektroniczną, jeżeli dostawie tej towarzyszy udzielenie bezterminowej licencji na korzystanie z tego oprogramowania.

W przedmiocie kosztów

- 52 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (czwarta izba) orzeka, co następuje:

Pojęcie „sprzedaży towarów”, o którym mowa w art. 1 ust. 2 dyrektywy Rady 86/653/EWG z dnia 18 grudnia 1986 r. w sprawie koordynacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do przedstawicieli handlowych działających na własny rachunek, należy interpretować w ten sposób, że może ono obejmować dostarczanie klientom, w zamian za zapłatę ceny, oprogramowania komputerowego drogą elektroniczną, jeżeli dostawie tej towarzyszy udzielenie bezterminowej licencji na korzystanie z tego oprogramowania.

Podpisy